

Zilele Pro Vita Iași 8-10 noiembrie 2013

Copilul cu deficiențe, greutate sau
bucurie a vieții?

Zilele Pro Vita Iași
8-10 noiembrie 2013

Copilul cu deficiențe
greutate sau bucurie a vieții?

Conferințe, Ziua porților deschise la un centru de zi
pentru copii cu handicap, Expoziție handmade cu
vânzare și Fotoreportaj Familia, Lansare carte mărturii
pro vita

www.provitaiasi.ro

Pro Vita

Situl oficial al parohiei
Conțești pe platforma
Mitropoliei Moldovei și
Bucovinei

contesti.iasi.mmb.ro

Cuvinte de folos și informații
pe blogul parohiei:

contesti-girov.blogspot.ro

Urmărește-ne și pe facebook:
Parohia Conțești

Viața noastră

Anul I (ediție nouă), nr. 3, Noiembrie 2013

Foaie lunară de informație și spiritualitate ortodoxă

Publicație a parohiei "Sfântul Nicolae" Conțești-Girov, distribuită gratuit

PREOT PAROH ȘTEFAN ZAHARIA - STRADA BISERICII NR, 662, GIROV, NEAMȚ, 617118

Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Teofan Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Programul slujbelor în luna noiembrie 2013

Sâmbătă, 2:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Pomeniri - ora 10.30

Duminică, 3:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Vineri, 8:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Duminică, 10:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Vineri, 15:

Agheasmă - ora 17

Acatistul Mântuitorului - ora

17.30

Duminică, 17:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Miercuri, 20:

Vecernia unită cu Litia - ora 17

Joi, 21:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Duminică, 24:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

Vineri, 29:

Vecernia unită cu Litia - ora 17

Sâmbătă, 30:

Utrenie - ora 8

Sfânta Liturghie - ora 9.10

DOXOLOGIA
CUCURIE ȘI MESTURARE

Identitate virtuală

Articol publicat în rubrica "Puncte de vedere"
- portalul Doxologia.ro

„Când eram eu de vârsta ta nu era așa!”

Cât de familiar răsună aceste cuvinte în urechile tinerilor de toate vârstele și de pretutindeni. Și este un adevăr rostit răspicat cu multă demnitate, alături cu delicatețe și inocență. Mulți dintre cei care am pășit peste pragul treizecist am petrecut destul de mult timp în atmosfera satului, dacă nu cumva ne-am născut și crescut în sânul lui. Și în copilăria noastră lucrurile stăteau altfel decât stau astăzi. Eu unul am uneori tendința copierii și actualizării dictonului rostit în debut. Și nu îmi e rușine de acest fapt, fiindcă e un adevăr, un adevăr care se transformă în cutumă.

Îmi amintesc de primul contact cu internetul, de faimosul și prea puțin cunoscutul Mirc. Un soi de elefant preistoric, un mamut al comunicării, un stră-stră-străbunic al cotidianelor Facebook sau Twitter. De primele ore de comunicare virtuală. O încântare atunci. Și acum. Atunci vorbeam cu prietenii din cealaltă parte a orașului. Acum cu prietenii din Alaska, Insulele Capului Verde, Chile sau Noua Zeelandă. Și nu numai. Atunci împlăteam cartea și hărțile cu câteva minute săptămânale pe internet. Acum aproape la fel. Poate ceva mai mult pe calculator, cu acte, fotografii, publicistică.

E clar: o evoluție explozivă, un bombardament de informație care ne atinge în fiecare moment. Unii spun că e rezultatul creșterii inteligenței, alții că e lucrarea maleficului. Și definițiile sau părerile pot continua. O fi din toate câte ceva sau poate e altceva. Eu sunt mulțumit de acest canal de comunicare fiindcă mă apropie de cei plecați în lume și întărește legătura cu familia - biserica - de acasă. Fiindcă îmi oferă o informație rapidă, chiar dacă nu și foarte bine documentată.

Singurul meu regret este dezavuarea realității și înlocuirea ei cu virtualul. Cuvinte ortografiate grosolan, expresii anapoda, lipirea de scaun în detrimentul discuțiilor în grupuri de prieteni, inventarea unui set de nonvalori ridicate la rang de virtuți. Într-o lume apatică, strigătele normalității înglodate în „libertatea de expresie și conștiință” descoperită de asociații libertine și inconștiente sunt acoperite de lozincile unei independențe singularizate de democrația care nu respectă majorității ci interese. Și cele mai multe, dacă nu toate, sunt prezente în virtual. E cel mai ușor să ocupi o minte în virtual, fiindcă a oferi și nu a vinde iluzii ca altădată, într-un spațiu precum internetul, nu necesită timp îndelungat și nici alte resurse. Sclavia virtuală nu mai e o modă ci un modus vivendi. Pentru mine nu e un pericol fiindcă doar credința mea, credința în Hristos, este un mod de viață. Creștinismul nu e religie, ci viață. Oferta irealului nu este variată ci exagerată, este cuceritoare și sufocantă. În virtual poți să îți cumperi cărți sau doar să le citești, în virtual poți discuta cu altcineva sau poți să îți scrii gândurile, în virtual poți să asculta muzică sau poți învăța să o cânti; am făcut referință doar la câteva aspecte și am încercat să aleg câteva din zona pozitivă.

Biblioteca este azi, în mare măsură, un accesoriu pe care se așează praful. Cuvintele schimbate în fugă înlocuiesc cu succes afecțiunea părinților pentru copii. Webcam-ul se impune în detrimentul privirilor sincere dintre îndrăgostiți. Și am pomenit aceste realități doar ca să echilibrez balanța.

După capcana jocurilor cu violență declarată și debordanta obscenitate care ocupă lacomă întreaga dimensiune a vieții omenești, oferta imobilizării în scaun pare o normalitate liber consimțită.

Omul trece printr-o transformare. Petrece din ce în ce mai multe ore în fața calculatorului. Se și roagă în fața lui. Cui? Lui Dumnezeu pare-se, citind rugăciuni și ascultând liturghia. Oare? Cu tot respectul pentru persoanele imobilizate și pentru cele cu dificultăți de mișcare, pe care le port cu dragoste în rugăciuni, omul are tendința să își ofere voluntar un handicap. Handicapul de a fi virtual. Ochi împăienjeniți, spate cocoșat, degete prelungite care mângâie realitatea ca pe o tastatură, gemete în loc de vorbe, fiindcă singurele cuvinte sunt prescurtările și semnele de punctuație combinate în fel și chip, nemișcare îmbătrânind prematur trupul și sufletul. Nu e frustrare și nici xenofobie în afirmația următoare, dar am impresia că asistăm la un Halloween generalizat, deși abia am ieșit din atmosfera nefastă stropită cu sânge și schimonosită de durerea care ar trebui să ne bucure și să nască zâmbete, conform învățătorilor mediatici.

Pavel, Sfântul Apostol Pavel, îi îndruma pe corinteni spre căutarea celor de folos (1 Corinteni 6, 12), spre normalitate, iar pe galateni spre iubire și spre ferirea de idolatrizarea trupului (Galateni 5, 13). Astăzi noi inserăm deșteptarea și cumpătarea în contextul unei vieți care trebuie trăită cu bucuriile și tristețile ei. De fapt doar cu bucuriile ei, fiindcă și în întristare există bucurie. Fiindcă bucuria, ca și tristețea, ne arată vii, reali, palpabili. Fantasmagoria unui cont pe o rețea socială nu ține de relația mea de comunicare cu cei din jur. Nu comunic în mod viu? Nu pot fi în comuniune. Nici parte din comunitate. Iar în însingurare nu există cuminecare. Hristos nu poate fi în mine fiindcă eu nu iubesc decât iluzia sau doar imaginea-mi proprie proiectată în lumea moartă care „trăiește” dincolo de ecran. Ne închidem în noi, devenim singuri și în această trăire oricine poate fi singur chiar dacă este însoțit. E singur în doi sau mai mulți.

„Când eram eu de vârsta ta nu era așa!” Ce bine!